

1. maj-tale, Langå

(Det talte ord gælder)

Tak for ordet!

Og tak for invitationen.

Det er altid noget særligt at være til 1. maj her i Langå.

Det er selvfølgelig fordi 1. maj er en særlig dag.

Og også fordi det bliver den sidste 1. maj i meget lang tid med en borgerlig regering!

Men også fordi 1. maj her i Langå i sig selv er noget særligt.

Jeg har ladet mig fortælle, at bevægelsens første statsminister, Thorvald Stauning, skulle have talt her.

Og det fortæller lidt om, hvor stærk og rodfæstet traditionen er.

Generation efter generation, der har knoklet for at skabe resultater til folk flest.

Om ikke til dem selv, så til deres børn - også selvom det i situationen måske har gjort ondt.

Og jeg må også indrømme, at selvom jeg har prøvet det her før, så gør den smukke historie ikke ligefrem min ærefrygt mindre..

I dag fejrer vi selvfølgelig de mange og flotte resultater, vores bevægelse har skabt på den måde.

Men ligesom tidligere generationer kigger vi selvfølgelig også fremad.

1. maj er nemlig også en kampdag.

Og især i år er den del af det vigtig - ja, måske vigtigere end nogensinde før.

Mange af de resultater, vi fejrer her i dag, er nemlig under angreb af den VKO-regering, der i løbet af det årti, de snart har siddet ved magten har formået at køre Danmark helt af sporet.

Fogh og Løkke overtog i 2001 et Danmark i vækst og fremgang.

Hvor fremtiden så lys og lovende ud for de unge.

Et Danmark fyldt med muligheder.

Det Danmark har de desværre formået at køre helt i sæk.

Væksten er væk!

Velfærden bliver igen og igen udsat for massakrer, der er voldsommere end nogensinde før!

Løkke tvinger kommunerne - det gælder også Randers Kommune - til at skære i velfærden med sin minusvækst.

Men ikke nok med det: Også den private sektor har nu minusvækst.

Vi bliver med andre ord fattigere, fordi Løkke, Barfoed og Kjærsgaard insisterer på at spare i en tid, hvor investeringer er nødvendige for at komme ud af krisen.

Alene i 2011 forsvinder op mere end 15.000 velfærdsarbejdere i Danmark.

Det betyder dårligere forhold for de ældre.

Færre voksne til vores børn i vuggestuer og børnehaven - også selvom det er som at pisse i bukserne for at holde varmen.

Alt peger nemlig på, at det så er de svageste børn, der betaler prisen.

Og så bliver deres vanskeligheder bare meget større i sidste ende - og dermed bliver regningen samlet også meget dyrere.

Der spares også på skolerne - for Løkke mener åbenbart, at ligesom vi kan spare os ud af krisen, så kan vi også spare os til en folkeskole i verdensklasse.

Ja, faktisk får alle uddannelser et ordentlig hug med spareøksen.

Også selvom uddannelse er en investering i fremtiden, der med garanti betaler sig.

Også her i Randers Kommune har Løkke og co. tvunget os til at lave forringelser.

Og vi har knoklet som gale for at sikre færrest mulige forringelser, men så voldsomme nedskæringer som regeringen kræver, kan ikke laves uden, at det medfører store forringelser.

Derfor kan det altså ikke gå for stærkt med at få det valg, så Helle og Villy kan komme i gang med at rette skuden op igen.

Så vi kan få Danmark tilbage.

Det rigtige Danmark. Ikke den elendige kopi af USA som Løkke, Pind og Barfoed vil gøre Danmark til.

Vi skal have genskabt:

Det fair Danmark, hvor alle får en rimelig del af flæsket.

Det stærke DK med hospitaler og folkeskoler i Verdensklasse.

Det fremtidsorienterede Danmark, hvor vi investerer i DK.

Og her står vi ved en skillevej.

Hvor vi i bevægelsen, i S og i SF vil holde fast i det Danmark, vi kender og elsker, så peger mere og mere på, at det Løkke i virkeligheden vil er at gøre Danmark til et mini-USA, hvor vi skal forsikre os til alt muligt.

Til en ren junglestat, hvor de, der falder, falder hårdt. Meget hårdt!

En junglestat, hvor omkvædet fra 1. maj-klassikeren Sådan er Kapitalismen virkelig kommer til sin ret!

Det bli'r et paradys for de rigeste. For bankerne. For direktørvennerne i Løkkes nordsjællandske champagneghetto.

Men det bliver fandme synd for alle os andre!

Sidste år kørte Venstre en kampagne, hvor Løkke snakkede rigtig meget om solidaritet - også selvom det var tydeligt, at det næsten gjorde ondt på ham at sige det.

De kørte også nogle internet-reklamer, der tit gjorde mig helt forskrækket.

Når man kom til at køre musen henover hovedet på Løkke, sagde han hele tiden: Solidaritet.

Jeg fik et helt chok - og blev nødt til at undersøge, om Løkke mon var blevet klogere.

Det var ikke tilfældet - helt som ventet.

Det Løkke mente med solidaritet var nemlig, at nu skulle vi alle sammen spænde livremmen ind.

Vi skulle alle være med til at betale regningen for krisen.

Lige efter at samme Løkke snoldede hele Danmarks overskud fra de gode tider væk på lavere skat til allerrigeste.

Danske Banks direktør Peter Straarup fik således en pæn skattegave på en lille halv mio. kr. som tak for at have været med til at få krisen til at eksplodere her i Danmark.

Til gengæld skal vi andre droppe efterlønnen, SU'en og dagpengene, så regningen for, at de rigeste har tømt baren kan blive betalt.

For Løkke er solidaritet åbenbart, at min fætter, der er ved at uddanne sig til tømrer, tidligst kan trække sig tilbage fra byggepladserne i en alder af 73 år, mens bankdirektøren kan bruge skattegaverne til at spare op til en tidlig tilbagetrækning.

Det kalder jeg ikke solidaritet!

Det kalder jeg omvendt Robin Hood!

Det er klassekamp fra oven, så de, der sidder på flæsket kan blive endnu federe!

Heldigvis kan vi gå en anden vej.

Vi kan gå velfærdens og vækstens vej.

Vi kan støtte Helle og Villy, der tror på, at vi kan sparke gang i væksten ved målrettede investeringer i velfærd og fremtidens vækstbrancher.

Ved fx at sætte gang i renoveringer af folkeskoler, får vi mere fut i håndværksbranchen - og flytter på den måde nogle fra dagpenge til overenskomstløn.

Og mon ikke det betyder, at de så køber lidt mere?

Jo, selvfølgelig! Og det betyder så, at virksomhederne nemmere kan sælge deres varer - og derfor gøre deres produktion større.

Det skaber jobs - og sådan ruller den positive spiral videre.

Løkke tror i stedet, at vi kan spare os ud af det, men her sker det modsatte.

Folk bliver fyret - og så køber de mindre.

Og så kan I sikkert selv skrive fortsættelsen.

Det er hele tricket i Fair Løsning.

Vi tror på fremtiden. På vækst. På velfærd.

Ligesom Præsident Roosevelt gjorde i 1930'ernes USA, hvor krisen var så dyb, at mere end hver tredje arbejder var arbejdsløs.

Også dengang havde den uregulerede og totalt frie kapitalisme udviklet sig til et kasino, der så gik fallit.

Det forstod Roosevelt. Og derfor satte han gang i en masse investeringer i velfærd.

I social sikkerhed. I god infrastruktur. I uddannelse.

Og det gav bonus!

Sparemåden virkede ikke.

I stedet skulle der offentlige investeringer til for at få motoren til at køre igen.

Roosevelt kaldte sin plan for New Deal, og den indeholdte de største sociale fremskridt nogensinde i USA.

Midt i en krisetid endda!

Det er sådan en plan, Danmark har brug for.

Vores generations New Deal.

Et nyt håb.

Forandringer. Og resultater!

Vækst. Investeringer. Og velfærd!

Vi har brug for en ny, dansk New Deal.

Og den kommer ikke med Løkke. Han er Old Deal - og vi har set at det ikke virker.

Helle og Villy derimod, de har lavet Fair Løsning, der netop vil det samme.

Bygge op - i stedet for at rive ned.

Skabe fremgang og muligheder frem for sparekur og kilometerlange arbejdsløsheds køer.

Det er New Deal. Det er det, Danmark har brug for.

Fair Løsning er vor tids New Deal - og den er mindst lige så vigtig!

Tak for ordet!